

И стария град вдовици боси
Напускат веч — сираци с тях . . .

И ето, на неизбежността да рухне човешкия дух произтича втората съществена страна на Куневото индивидуално творчество — възвръщането на личността и стремежа ѝ да подчини природата на първобитните си инстинкти. То е загатнато веднага след преминаването на последната всеразрушителна предутринна буря в „Нов храм“, в „Сжнят на кралицата“, в „Огледало“, явно изразено в „Нимфата със сребрен смях“, в „Веселий тигър“, в „Първа сянка“ и закръглено в „Княжески ден“.

Камбанни удари долитат и заспиват в пухови постели.
Ридае здравий звер и радост души; сжн прегръща:
Яздете хей! . . . Яздете огнени коне: в нощите техни
Живот един живота си захваща!

От тук нататък е сжвсем естествена тая анти пуританна идея за живота. „Под братски шепот на зефира (умира), Пролога, който чака (живот). (Вжв чаша:) Нектар и капки еликсир. — (Сждбата наша) почива“. За поета живота има смисъл и оправдание *като психическа възможност*, като израз на онова вечно непроменно състояние на Сждбата, — вжн от нас и вжтре в нас, която отрича реалитета на трезвенно изживяните дни. Въпреки голямата етична индивидуалност на поета, той бива възвеждан с невидим тласък към тайните на всемира, с който се сродява чрез горестта и страданието. И тжкмо по тая причина има оправдание оная остра мъка в стихотворението „Веселий тигър“:

„Окжпах в сребжрни въздишки златен час:
Боли! . . . Най-скжпото гори“. —

Ако страданието бе един случаен момент, сребжрните въздишки биха били най-хубавия нюанс на тая поезия; но тя е изнемогнала от постоянното, макар и тържественно изгаряне на живота; душа, която е „разкжсана на хиляди кжсове, — пржсната по своите посоки към залез подобно състоянието, в което Логиката на Нелогичния трябва да роди свирепата и озверена оная нощ, плачуща с очите на Вечността“. Самотата е очевидна и чувството за нейното присъствие е източник на една молба на духа приобщение към химна на всемира и бележи заключителния край на едно безпжтство, гдето се сжзира всякога видението на една жена и самовнушението на поетовото сжрце.